

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji odmownej Wydziału ds. Upnień Indywidualnych z dnia 22 czerwca 2016 r. w sprawie uznania wnuczki skarżącego za dziecko pozostające na jej utrzymaniu;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności wyrażonej decyzji z dnia 24 stycznia 2017 r. dotyczącej oddalenia zażalenia wniesionego w dniu 19 września 2016 r.;
- stwierdzenie, że wnuczka skarżącego pozostaje na jego utrzymaniu na podstawie art. 2 ust. 2 akapit trzeci załącznika VII do regulaminu pracowniczego począwszy od dnia 13 czerwca 2016 r.;
- uznanie wnuczki skarżącego za beneficjenta systemu ubezpieczenia chorobowego (RCAM) za pośrednictwem skarżącego od dnia 13 czerwca 2016 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżącego podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, jak również błędu w ocenie i interpretacji art. 2 ust. 2 akapit trzeci załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników, które Rada popełniła przyjmując zaskarżone decyzje.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 24 karty praw podstawowych.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2017 r. – Portugalia/Komisja

(Sprawa T-233/17)

(2017/C 213/44)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, P. Estêvão i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2017)766 z dnia 14 stycznia 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim wyłącza z finansowania Unii wydatki zgłoszone przez Portugalię z tytułu „POSEI – Szczególny system dostaw” (1 288 044,79 EUR) oraz „płatności bezpośrednich za rok gospodarczy 2010” (830 326,12 EUR);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW (Dz.U. L 171, s. 90) w odniesieniu do wymogów materialnych dotyczących formalnego powiadomienia przewidzianego w tym przepisie.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30, s. 16).
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 23 rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 z dnia 30 stycznia 2006 r. w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej (Dz.U. L 42, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2017 r. – ViaSat/Komisja

(Sprawa T-245/17)

(2017/C 213/45)

Język postępowania: angielski

Strona

Strona skarżąca: ViaSat, Inc. (Carlsbad, Kalifornia, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciele: E. Righini, J. Ruiz Calzado oraz A. Aresu, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie beczynności Komisji na podstawie art. 265 akapit trzeci TFEU;
- tytułem żądania ewentualnego, na podstawie art. 263 akapit drugi i czwarty TFUE, stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji zawartej w dwóch pismach z dnia 14 i 21 lutego 2017 r. skierowanych do strony skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, podniesiony na poparcie żądania stwierdzenia beczynności, dotyczący braku podjęcia przez Komisję decyzji w celu uniemożliwienia innego używania pasma częstotliwości 2 GHz.
  - Komisja niezgodnie z prawem nie przyjęła decyzji, że używanie pasma częstotliwości 2 GHz dla satelitarnych usług komunikacji ruchomej w zasadniczo naziemnej sieci stanowi istotną zmianę używania pasma częstotliwości 2 GHz, zharmonizowanego i przyznawanego na szczeblu Unii Europejskiej w unijnej procedurze selekcji. Komisja powinna była wypełnić swe obowiązki i podjąć działania w celu przyjęcia decyzji zakazującej krajowym organom regulacyjnym zezwolenia Inmarsat używania pasma częstotliwości 2 GHz zasadniczo do usług powietrze-ziemia zamiast do satelitarnych usług komunikacji ruchomej („MSS”) sieci satelitarnej zgodnie z unijnymi decyzjami MSS.
2. Zarzut drugi, podniesiony na poparcie żądania stwierdzenia beczynności, dotyczący braku podjęcia przez Komisję środków w celu uniknięcia fragmentacji rynku wewnętrznego.
  - Komisja jest zobowiązana korzystać ze swych uprawnień tak, aby zapobiegać ryzyku fragmentacji rynku wewnętrznego ogólnoeuropejskich satelitarnych usług komunikacji ruchomej gwarantujących powszechną łączność, do której mogłoby dojść gdyby krajowe organy regulacyjne zezwoliły z własnej inicjatywy danej spółce na użytkowanie pasma częstotliwości 2 GHz do nowego celu. Niewykonanie tego obowiązku w odpowiedzi na pismo skarżącej oraz wnioski krajowych organów regulacyjnych o udzielenie instrukcji zwiększa ryzyko, że niektóre państwa członkowskie zezwolą na używanie pasma częstotliwości 2 GHz do innych celów.